

Jim Dunn

Chiếc Nơ Hình Con Bướm

Nguyễn Hoài Hoàng dịch (Tiếng Anh)

Hồi ấy tôi học tiểu học tại một thị trấn nhỏ ở miền Nam nước Anh. Tôi mới 13 tuổi là cái tuổi các nhà thơ gọi là trái táo xanh vừa ngọt lại vừa chát. Tôi hung hăng, thích gây gổ, choảng nhau, và ương ngạnh, ai bảo cũng không nghe. Dĩ nhiên thành thích học tập của tôi luôn đội sổ trong lớp. Tôi hư hỏng như thế là do từ nhỏ đã mất bố mẹ. Bố tôi là thủy thủ tàu viễn dương, trong một lần tàu gặp bão lớn, sóng biển đã nuốt chửng ông, ngay cả xác cũng không tìm thấy. Sau đó, mẹ tôi bỏ mặc hai anh em tôi, một mình đến Liverpool với người tình của bà. Tôi và em gái ở với ông bà nội. Vì không có cha mẹ trông nom nên tôi thường trốn học đi lăng quăng khắp nơi chơi bời nghịch ngợm. Để không bị ai bắt nạt, tôi bắt chước vua võ sĩ quyền anh Mohamad Ali, sáng nào cũng tập đấm vào bị cát. Tôi tin vào một chân lý không biết đọc được từ cuốn sách nào đã quên bém tên: nếu muốn không sợ người khác thì trước hết phải làm cho người khác sợ mình đã!

Các thầy cô giáo đều đau đầu vì tôi; tất nhiên họ cũng chẳng thừa hơi quan tâm đến chuyện một đứa trẻ mất bố mẹ thì cần tình thương như thế nào.

Trong mắt họ, tôi là đồ nhãi ranh ngu xuẩn, sau này lớn lên sẽ trở thành thằng mất dạy không có triển vọng gì. Tôi trở nên chai lì trước sự lạnh nhạt của thầy cô giáo và sự chế giễu của bè bạn. Tôi thừa nhận mình là một thằng

hư hỏng không thể nào tu chỉnh được nữa. Nhưng chỉ cần có dịp là tôi trả thù những người đã làm tôi ghét. Chẳng hạn thầy dạy lý béo như con lợn ấy có lần bị tôi nấp trong bụi cây lấy cà chua ném cho vỡ cả kính. Một hôm, thằng Halem, con ông chủ tịch phường dám chửi em gái tôi, thế là tôi rút giấy ra choảng nó brou cả trán.

Học kỳ ấy có một cô giáo mới tên là Yukinya đến dạy môn nhạc lớp tôi. Cô có vóc người thanh tú, xinh đẹp mê hồn. Có thể nói không thằng con trai nào trong lớp tôi không thầm yêu cô giáo, dĩ nhiên kể cả tôi nữa. Cô Yukinya thường ngồi trước cây đàn piano vừa đàn vừa hát những bài dân ca Scotland. Tôi nghĩ đó là những điệu nhạc tuyệt vời nhất thế giới. Cô hát như một thiên thần, hay gấp trăm lần ca sĩ trong dàn đồng ca nhà thờ. Cô Yukinya không bao giờ có thái độ phân biệt đối xử với các học trò kém. Cô không làm như các thầy cô khác, khi lên lớp thường chỉ hỏi các học sinh giỏi mà lơ đi đám học sinh kém. Cô Yukinya gọi tôi lên hát bài “Ngựa phi trên tuyết”. Nghe tôi hát xong, cô chân thành khen: “Em hát cừ lắm, George, đúng là em có thiên bẩm âm nhạc. Rất có thể sau này em sẽ trở thành một John Lennon đấy!” Tiếng xì xào bàn tán nổi lên, hình như các bạn không bằng lòng với việc cô giáo khen một “thằng mất dạy” như tôi. Cô Yukinya có vẻ bức mình nói: “Các em hãy đợi xem, sau này nhất định George sẽ gặt hái được những thành tích âm nhạc xuất sắc!”

Từ đó trở đi mỗi lần lên lớp giờ nhạc, bao giờ cô Yukinya cũng gọi tôi lĩnh xướng cho cả lớp hát theo. Các bạn trong lớp mới đầu chưa phục, về sau cũng quen dần. Tôi lĩnh xướng dạy các bạn học một loạt bài hát như bài “Chiếc xe trượt tuyết vui vẻ”, “Đội trưởng du kích”, “Ba nàng công chúa nhỏ xinh”. Dĩ nhiên trước khi lên lớp bao giờ cô cũng gọi tôi đến phòng làm việc, dạy tôi hát theo cô vài lần những bài hát ấy. Dần dần tôi thấy tự tin ở mình, khi làm việc gì tôi không còn hay phá bĩnh như trước. Bạn bè vì thế

không còn nhìn tôi bằng con mắt khinh thường nữa. Hôm lễ Giáng sinh tôi nhận được năm thiệp chúc mừng, trong đó có hai thiệp của các bạn gái! Tôi điên cuồng thầm yêu trộm nhớ cô Yukinya. Dù cô ấy hơn tôi ít nhất mười tuổi, nhưng tôi vẫn mơ ước có ngày được đón cô về nhà mình bằng một chiếc xe ngựa thuỷ tinh lộng lẫy như kiệu chàng hoàng tử đón công chúa. Tôi bắt đầu đọc những bài thơ tình của George Gordon Byron và Percy Bysshe Shelley, nắn nót chép thơ của hai thi sĩ ấy vào một cuốn sổ và định bao giờ chép đủ 100 bài thì sẽ gửi tặng cô giáo Yukinya.

Thế đấy, một thằng con trai 13 tuổi đã bắt đầu có những xáo động rạo rực của tuổi thanh xuân, trong lòng đầy ắp những suy nghĩ thần bí và hiếu kỳ đối với đàn bà. Tôi thích nhìn trộm bộ ngực đầy đặn của cô Yukinya. Một lần khi đang nhìn ngắm như vậy, tôi có cử chỉ khác thường gì ấy khiến cô để ý và hỏi tôi: “George, em đang nhìn gì thế?” Tôi đỏ mặt nói lảng đi là tôi nhìn chiếc nơ hình con bướm bướm cô cài trên ngực áo. “ À, đấy là con bướm bướm mẹ cô tặng đấy, rất đẹp phải không?” Cô mỉm cười hỏi lại. Tôi vội vàng gật đầu lia lịa.

Trong giờ nhạc cuối cùng của học kỳ hai, cô Yukinya yêu cầu chúng tôi không nhìn sách viết lại trên phở năm dòng nốt nhạc của một bài ca. Lúc gần hết giờ, cô gọi tôi lên ngồi cạnh để ghi điểm bài làm của các bạn trong lớp. Hôm ấy cô Yukinya mặc một chiếc áo sơ mi cổ hơi trễ, ngực áo đeo chiếc nơ hình con bướm bướm đúng vào cái chỗ tôi cứ nhìn vào thì lòng rạo rực mê mẩn. Mới đầu tôi còn nghiêm chỉnh làm việc ghi điểm số, nhưng chỉ một lúc sau là tôi thần thờ như thằng mất hồn. Cô Yukinya chống hai tay lên bàn, bộ ngực trắng như tuyết của cô phập phồng hiện lên rõ mồn một ở chỗ cổ áo hở. Tôi bắt đầu trắng trợn liếc mắt nhìn vào chỗ ấy. Càng nhìn tôi càng mê mẩn lú lẫn đến mức quên mất mình đang ngồi trong lớp học, nhất là ngồi trên bục giảng trước hàng chục cặp mắt của các bạn đang nhìn lên. Rồi

chẳng biết thế nào nữa, bàn tay phải của tôi như mất tự chủ rờ rờ lần lần sang ngực cô Yukinya. Tiếng xì xầm nổi lên trong lớp học, có bạn huýt sáo ầm ĩ, chỉ có điều cái thằng tôi chó chết vẫn cứ mê mẩn lú lẫn không nghe thấy gì cả.

Như một phản xạ có điều kiện, cô Yukinya chớp lấy bàn tay tôi khi nó bắt đầu chạm lên ngực cô. Tôi thấy hình như mắt cô ánh lên chút ngạc nhiên pha tức giận. Tôi tỉnh người ra, rút tay lại như bị chạm điện, xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống đất. Nhưng cô Yukinya đã nhanh chóng nở nụ cười quen thuộc, cô sờ vào cái nơ hình con bướm cài trên ngực áo rồi chụm ngón tay cái với ngón tay trở vào nhau giờ lên khoa khoa mấy cái, tươi cười nói với mọi người: “Ồ con kiến này sao lại dám bò cả lên cái nơ bướm bướm của cô thế nhỉ. Goerge, cảm ơn em đã giúp cô tóm được chú kiến. Em thấy chưa, đây này, hãy còn một chú nữa kia!” Thế là tiếng xì xầm tắt hẳn, các bạn trong lớp tưởng là có mấy con kiến ấy thật. Các bạn ấy sao có thể nhìn thấy là trong hai ngón tay cô Yukinya chẳng có cái quái gì sất!

Sau giờ học nhạc hôm ấy tôi không còn gặp lại cô giáo Yukinya nữa. Nghe nói cô lên Luân đôn dạy ở một trường trung học quý tộc. Hôm cô lên đường đi Luân đôn, nhiều học sinh ra tiễn cô, riêng tôi xấu hổ không đi. Một điều làm tôi ngạc nhiên và vui mừng là cô Yukinya có nhờ một bạn gái trong lớp chuyển đến cho tôi gói quà của cô, bên trong là mấy cuốn sách nói về sức khoẻ sinh lý tuổi dậy thì và một bức thư như sau:

Em George thân mến,

Em là một trong những học trò thông minh nhất của cô. Sau khi được biết về gia cảnh không may của em, cô đã quyết tâm giúp em xây dựng niềm tin phấn đấu vì một cuộc đời tươi đẹp, và em đã không làm cô thất vọng. Cô rất hài lòng về em. Hôm nọ em đã có một cử chỉ rất ngốc nghếch, nhưng không sao, khi người ta còn trẻ dại thì ai cũng đều có thể phạm sai lầm cả. Cô biết

em không có ý định xấu, nhưng em nên đọc kỹ mấy cuốn sách cô gửi tặng em.

Lòng tự tôn tự trọng của con người là thứ quý báu vô giá ! Một giáo viên giỏi thì phải biết cách lịch sự bảo vệ lòng tự tôn của các em thiếu niên, chứ không phải thô bạo huỷ hoại nó. Bởi lẽ tự tôn tự trọng là động lực mạnh mẽ khiến chúng ta đủ tự tin mỉm cười nhìn cuộc sống.

Cô gửi tặng em chiếc nơ hình con bướm, cô mong rằng em sẽ rất thích nó. Cô Yukinya mãi mãi của em.

Tôi mở bọc giấy, thấy ngay chiếc nơ hình con bướm quen thuộc!

Nhiều năm về sau, tôi đã không phụ lòng mong mỏi của cô giáo Yukinya-tôi trở thành một nhạc sĩ. Bài hát “ Chiếc nơ hình con bướm thuở thơ ấu” do tôi sáng tác được xếp số Một trong bảng xếp hạng âm nhạc mấy tuần liền, nhiều bạn trẻ, trai có, gái có khi nghe bài này đều rơi lệ, vì bài hát ấy kể lại một chuyện có thật. Câu chuyện ấy nói lên một điều : lòng tự trọng của tuổi thanh xuân mãi mãi là vô giá

Nguyễn Hoài Hoàng dịch qua bản Trung văn

Sưu tầm: Tre Xanh

Nguồn: Tạp chí Tia sáng

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 4 tháng 1 năm 2006